

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই পতিত সৃষ্টি এখন পুৰণি গাঁও, এয়া তোমালোক থকাৰ উপযুক্ত নহয়, তোমালোক এতিয়া নতুন পাবন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে”

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক উল্লিখিত বাবে কোনটো এটা যুক্তি শুনায়ে?

উত্তৰ: সন্তানসকল, তোমালোক আঙুকাৰী হৈ বাপদাদাৰ মতত চলি থকা। বাপদাদা দুয়োজন একত্ৰিত হৈ আছে, সেইবাবে যদি এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবাই) কোৱাৰ বাবে কিবা লোকচানো হয় তেন্তে তাৰ বাবে দায়বদ্ধ (ৰেচপন্সিবল) হৈছে পিতা, সকলো ঠিক কৰি দিব। তোমালোকে নিজৰ মত নচলাবা। শিৱবাবাৰ মত বুলি ভাবি চলি থকা তেতিয়া বহুত উল্লিখিত হ’ব।

ওঁম শান্তি। প্ৰথমে প্ৰথমে মুখ্য কথা আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বুজায় যে নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি বহা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো দুখ দুৰ হৈ যাব। সেই লোকসকলে আশীৰ্বাদ দিয়ে নহয়। এই পিতায়ো কয় – সন্তানসকল, তোমালোকৰ সকলো দুখ দুৰ হৈ যাব। কেৱল নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়াতো অতি সহজ। এয়া হ’ল ভাৰতৰ প্ৰাচীন সহজ ৰাজযোগ। প্ৰাচীনৰো সময়তো থাকিব লাগে নহয় জানো। অতি পুৰণিও কিমান? পিতাই বুজায় – পূৰ্বা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে এই ৰাজযোগ শিকাইছিল। এয়া পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে আৰু সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও বুজিব নোৱাৰে। গায়নো আছে – আত্মাসকল অৰ্থাৎ সন্তানসকল আৰু পৰমাত্মা পিতা বহুকাল পৃথক হৈ থাকিল... পিতাইহে কয় তোমালোক চিৰি নামি নামি (অৱনমিত হৈ হৈ) পতিত হৈ গৈছে। এতিয়া স্মৃতি উদয় হৈছে। সকলোৱে চিঞৰে – হে পতিত-পাবন... কলিযুগত পতিতেই হয়। সত্যযুগত হয় পাবন। সেয়া হয়েই পাবন জগত। এয়া পুৰণি সৃষ্টি বাস কৰাৰ উপযুক্ত নহয়। কিন্তু মায়াৰ প্ৰভাৱো কোনো কম নহয়। ইয়াত চোৱা 100-120 মহলাৰ ডাঙৰ ডাঙৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰি থাকে। ইয়াক মায়াৰ পাম্প বুলি কোৱা হয়। মায়াৰ জাকজমকতা এনেকুৱা যে যদি কোৱা স্বৰ্গলৈ ব’লা তেতিয়া কৈ দিয়ে আমাৰ বাবে স্বৰ্গতো ইয়াতেই, ইয়াকে মায়াৰ জাকজমকতা বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এয়াতো পুৰণি গাঁও, ইয়াক কোৱা হয় নৰক, পুৰণি সৃষ্টি সেয়াও ৰোৱৰ নৰক। সত্যযুগক কোৱাই হয় স্বৰ্গ। এই শব্দটিতো আছে নহয় জানো। ইয়াক বিকাৰী সৃষ্টি (ভিচিয়াচ ৱৰ্ল্ড) বুলিতো সকলোৱে ক’ব। নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টিতো (ভাইচলেচ ৱৰ্ল্ডতো) এই স্বৰ্গ আছিল। স্বৰ্গক কোৱাই হয় নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, নৰকক বিকাৰী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। ইমান সহজ কথাটিও কিয়নো কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহয়! মনুষ্য কিমান দুখী। কিমান হায়-কাজিয়া আদি হৈ থাকে। দিনে-প্ৰতিদিনে বোমা আদিও এনেকুৱা তৈয়াৰ কৰি আছে যে পেলাব আৰু মনুষ্য নাশ হৈ যাব। কিন্তু তুমি বুদ্ধিৰ মনুষ্যই বুজি নাপায় যে এতিয়া কি হ’বলগীয়া আছে! এই কথা পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে, কি হ’বলগীয়া আছে? পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হ’ব আৰু নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনাও গুপ্তভাৱে হৈ আছে।

তোমালোক সন্তানসকলক কোৱাই হয় – গুপ্ত যোদ্ধা (ৱাৰিয়ৰ্চ)। কোনোৱে ভাবে জানো যে তোমালোকে যুদ্ধ কৰি আছে। তোমালোকৰ যুদ্ধ হ’ল 5 বিকাৰৰ লগত। সকলোকে কোৱা – পবিত্ৰ হোৱা। এজন পিতাৰ সন্তান হোৱা নহয় জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তানতো সকলো ভাই-ভনী হ’লা নহয় জানো। বুজাবলৈ বহুত যুক্তি লাগে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰতো অনেক সন্তান আছে, এজনতো নহয়। নামেই হ’ল প্ৰজাপিতা। লৌকিক পিতাক কেতিয়াও প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হয় গতিকে তেওঁৰ সকলো সন্তান পৰম্পৰ ভাই-ভনী, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হ’ল নহয় জানো। কিন্তু বুজি নাপায়। যেন পাথৰ বুদ্ধিৰ, বুজিবলৈ চেষ্টাও নকৰে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী হৈ গ’ল। বিকাৰততো যাব নোৱাৰে।

তোমালোকৰ ফলকতো প্ৰজাপিতা শব্দটি উল্লেখ কৰাতো অতি প্ৰয়োজন। এই শব্দটিতো নিশ্চয় উল্লেখ কৰা উচিত। কেৱল ব্ৰহ্মা বুলি লিখিলে ইমান প্ৰভাৱশালী নহয়। সেয়েহে ফলকতো শুদ্ধ (কাৰেক্ট) শব্দ লিখি শুধৰণি কৰিব লাগে। এইটো অতি প্ৰয়োজনীয় শব্দ। ব্ৰহ্মা নামতো মহিলাৰো (ফিমেলৰো) আছে। নামৰে অভাৱ হৈ গৈছে সেয়েহে পুৰুষৰ (মেলৰ) নাম মহিলাৰ ক্ষেত্ৰত ৰাখি দিয়ে। ইমান নাম আনিব ক’ৰপৰা? হওতে সকলো নাটকৰ পৰিকল্পনা (ড্ৰামা প্লেন) অনুসৰি হয়। পিতাৰ বিশ্বাসী, আন্তাকাৰী হোৱাতো কোনো মাহীৰ ঘৰ (ইমান সহজ) নহয়। পিতা আৰু ককা দুয়োজন একত্ৰিত হৈ আছে নহয় জানো। বুজিব নোৱাৰে যে এয়া কোন? তেতিয়া শিৱবাবাই কয় – মোৰ আন্তাকো বুজিব নোৱাৰে। ওলোটো বা চিধা মিয়েই কয়, তোমালোকে বুজিবা – শিৱবাবাই কয় তেতিয়া তেওঁ দায়বদ্ধ হৈ যাব। এওঁ কোৱা বাবে কিবা লোকচান হ’লে তেতিয়াও দায়বদ্ধ তেওঁ হোৱা বাবে, তেওঁ সকলো ঠিক কৰি দিব। শিৱবাবাৰ বুলিয়ে বুজি থাকিবা তেতিয়া তোমালোকৰ বহুত উন্নতি হ’ব। কিন্তু কাচিৎহে বুজি পায়। কোনোৱে আকৌ নিজৰ মতত চলি থাকে। পিতা কিমান দূৰণিৰ পৰা আহে – তোমালোক সন্তানসকলক নিৰ্দেশনা (ডায়ৰেকশ্বন) দিবলৈ, বুজাবলৈ। আন কাৰো ওচৰততো এই আধ্যাত্মিক জ্ঞান (স্পিৰিচুৱেল নলেজ) নাই। গোটেই দিন এইটো চিন্তন চলা উচিত – কি লিখোঁ যাতে মনুষ্যই বুজি পায়। এনেকুৱা চিধা শব্দ লিখা উচিত যাতে মনুষ্যৰ দৃষ্টি পৰে। তোমালোকে এনেকৈ বুজোৱা যাতে কোনো প্ৰশ্ন সোধাৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকে। কোৱা, পিতাই কয় – নিজক আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সকলো দুখ দূৰ হৈ যাব। যি ভালদৰে স্মৃতিত থাকিব তেৱেঁই উচ্চ পদ পাব। এয়াতো ছেকেণ্ডৰ কথা। মনুষ্যই কি কি সুখি থাকে – তোমালোকে একো নক’বা। কোৱা, বেছিকৈ সুখি নাথাকিব। প্ৰথমে এটা কথা নিশ্চয় কৰা, প্ৰশ্নৰ জংঘলত বেছিকৈ আৱদ্ধ হৈ গ’লে তেতিয়া আকৌ ওলাই অহাৰ ৰাস্তা বিচাৰি নাপাব। যেনেকৈ কুঁৱলীৰ (ফগীৰ) বাবে মনুষ্য বিবুদ্ধিত পৰি গ’লে তেতিয়া ওলাব নোৱাৰে, এয়াও এনেকুৱা – মনুষ্যই ক’ৰপৰা ক’লৈ মায়াৰ ফালে গুচি যায় সেইবাবে প্ৰথমে সকলোকে এটা কথাই কোৱা – আপুনিতো অবিনাশী আত্মা। পিতাও অবিনাশী, পতিত-পাৱন। আপুনি পতিত। এতিয়া হয়তো ঘৰলৈ যাব লাগে অথবা নতুন সৃষ্টিলৈ। পুৰণি সৃষ্টিত শেষলৈকে আহি থাকে। যিয়ে সম্পূৰ্ণকৈ নপড়ে তেওঁলোকতো নিশ্চয় পাছৰফালে আহিব। কিমান হিচাপ আছে আকৌ পঢ়াৰ আধাৰতো বুজা যায় প্ৰথমত কোন যাব? স্কুলতো চিহ্ন দেখুৱায় নহয়। দোৰি গৈ হাত লগাই আহা। প্ৰথম নম্বৰত অহাজনে পুৰস্কাৰ পায়। এয়া হ’ল বেহদৰ কথা। বেহদৰ পুৰস্কাৰ পোৱা যায়। পিতাই কয় – স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। সৰ্বগুণ সম্পন্ন ইয়াত হ’ব লাগে সেইবাবে বাবাই কয় – স্মৃতিত থকাৰ খতিয়ান (চাৰ্ট) ৰাখা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰো খতিয়ান ৰাখা তেতিয়া গম পাবা যে মই লাভত আছো নে লোকচানত? কিন্তু সন্তানসকলে নাৰাখে। বাবাই কয় কিন্তু সন্তানসকলে নকৰে। বহুত কম সংখ্যকে কৰে সেইবাবে মালাও কিমান কম সংখ্যকেৰে হয়। ৪ (আঠ) গৰাকীয়ে জলপানি (স্কলাৰিশ্বপ) ল’ব তাৰপাছত আৰু 10৪ গৰাকী অতিৰিক্ত থাকে। অতিৰিক্ত আৰু কোন হ’ব? যিসকল বাদশ্বাহ আৰু ৰাণী হ’ব। নিচেই কম পাৰ্থক্য থাকে।

সেয়েহে পিতাই কয় – প্ৰথমে নিজক আত্মা বুলি বুজা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা এয়াই হ’ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। কেৱল এইটোৱে পিতাৰ বাৰ্তা (মেছেজ) দিব লাগে। টিক্ টিক্ কৰাৰ (বেছিকৈ কোৱাৰ) প্ৰয়োজন নাই, মনমনাভৱ। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি, পুৰণি সৃষ্টিৰ সকলোকে বুদ্ধিৰে ত্যাগ কৰিব লাগে কিয়নো এতিয়া উভটি যাব লাগে, অশৰীৰী হ’ব লাগে। ইয়াত বাবাই সোঁৱৰাই দিয়ে তাৰপাছত গোটেই দিন একেবাৰে স্মৰণ নকৰে, শ্ৰীমতত নচলে। বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। পিতাই কয় – নতুন সৃষ্টিলৈ যাবলৈ হ’লে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ’ব লাগে। বাবাই আমাক ৰাজ-ভাগ্য দিলে, আমি পুনৰ এনেকৈ হেৰুৱালোঁ, ৪৪ জন্ম ল’লোঁ। লাখ লাখ বছৰৰ কথা নহয়, বহুত সন্তানে ‘অল্ফ’ক (পিতাক) নজনাৰ বাবে আকৌ বহুত প্ৰশ্ন সুখি থাকে। পিতাই কয় – প্ৰথমে মামেকম্ স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ যাব আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা তেতিয়া দেৱতা হৈ যাবা আৰু একো সোধাৰ প্ৰয়োজন নাই। ‘অল্ফ’ক নুবুজিলে ‘বাদশ্বাহী’ৰ টিক্ টিক্ কৰি থাকিলে নিজেও হতাশ হৈ যায় তেতিয়া বিৰক্ত হৈ পৰে। পিতাই কয় প্ৰথমে

‘অল্‌ফ’ক জানিলে সকলো জানি যাব। মোৰ দ্বাৰা মোক জানিলে তোমালোকে সকলো জানি যাব। বাকী জানিবলৈ একো নাথাকিব। সেইবাবে 7 দিন ৰখা হয়। 7 দিনত বহুত বুজিব পাৰে। কিন্তু বুজোঁতাসকল ক্ৰমানুসৰি হয়। কোনোৱেতো একোৱেই বুজি নাপায়। তেওঁলোক কি ৰজা-ৰাণী হ’ব! এজনৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব জানো? প্ৰত্যেকে নিজৰ প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিব লাগে। সময় বহুত নষ্ট (ৱেষ্ট) কৰে। পিতাইতো কয় – বেচেষাসকল। লাগিলে যিমানেই ডাঙৰ পদবীধাৰী নহওক, কিন্তু পিতাই জানে এয়াতো সকলো মাটিত মিলি যাব। বাকী অলপ সময় আছে। বিনাশকালত অপ্ৰীতিকৰ বুদ্ধিৰ সকলৰতো বিনাশ হ’ব। আমাৰ; আত্মাসকলৰ প্ৰীতি বুদ্ধি কিমান, সেয়াতো বুজিব পাৰে। কিছুমানে কয় – এক-দুই ঘণ্টা স্মৃতিত থাকে! কি লৌকিক পিতাৰ প্ৰতি তোমালোকে এক-দুই ঘণ্টা প্ৰীতি ৰাখা নেকি? গোটেই দিন বাবা বাবা কৰি থাকা। ইয়াত যদিও বাবা বুলি কয় কিন্তু ইমান গভীৰ প্ৰীতি আছে জানো। বাৰে বাৰে কয় – শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। সঁচা অৰ্থত স্মৰণ কৰিব লাগে। চালাকী চলিব নোৱাৰে। বহুত আছে যিসকলে কয় – আমিহো শিৱবাবাক বহুত স্মৰণ কৰোঁ তেতিয়া তেওঁতো উৰিবলৈ ধৰিব। বাবা বচ মইতো বহুতৰ কল্যাণ কৰিবলৈ সেৱাত যাওঁ। যিমান বহুতক বাৰ্তা দিব সিমান স্মৃতিত থাকিব। বহুত কন্যাই কয় – বন্ধন আছে। হেৰ’, বন্ধনতো গোটেই জগতৰে আছে, বন্ধনক যুক্তিৰে খণ্ডিত কৰিব লাগে। যুক্তি বহুত আছে, ধৰি লোৱা কালি মৰি থাকিলা তেতিয়া সন্তানৰ কোনে তত্বাৱধান ল’ব? নিশ্চয় কোনোবা নহয় কোনোবা তত্বাৱধান লওঁতা ওলাব। অগ্ৰণ কালততো দ্বিতীয় বিবাহ কৰি লয়। এই সময়ততো বিবাহো বিপদ হয়। কাৰোবাক অলপ পইচা দি কোৱা – সন্তানসকলৰ তত্বাৱধান লোৱা। তোমালোকৰ এয়া জীৱন্তে মৃত জন্ম নহয় জানো। জীৱন্তে মৰি গ’লা তাৰপাছত কোনে তত্বাৱধান ল’ব? সেয়েহে নিশ্চয় ধাত্ৰী (নাৰ্চ) ৰাখিবলগীয়া হয়। পইচাৰে কি কৰিব নোৱাৰি। বন্ধনমুক্ত নিশ্চয় হ’ব লাগে। সেৱাৰ চখ থকাসকল নিজেই দৌৰিব। জগতৰ পৰা মৰি গ’লা নহয়। ইয়াততো পিতাই কয় – মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰো উদ্ধাৰ কৰা। সকলোকে ‘মনমনাভৱ’ৰ বাৰ্তা দিয়া তেতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। এয়া পিতাইহে কয় আনসকলতো ওপৰৰ পৰা আহে। তেওঁলোকৰ প্ৰজাও তেওঁলোকৰ পিছে পিছে আহি থাকিব। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টই সকলোকে তললৈ লৈ আহে। তলত ভূমিকা পালন কৰি কৰি যেতিয়া অশান্ত হয় তেতিয়া কয় – আমাক শান্তি লাগে। বহিছলাতো শান্তিতে। আকৌ ধৰ্মগুৰুক (প্ৰিচেপ্টৰক) অনুসৰণ কৰিবলগীয়া হয়। তাৰ পাছত কয় – হে পতিত-পাৱন আহা। কেনেকুৱা খেল ৰচি থোৱা আছে। তেওঁলোক শেষত আহি লক্ষ্য ল’ব। সন্তানসকলে সাফাংকাৰ কৰিছে। তেওঁলোক আহি ‘মনমনাভৱ’ৰ লক্ষ্য ল’ব। এতিয়া তোমালোক ভিকহৰ পৰা ৰাজকুমাৰ (বেগৰ টু প্ৰিন্স) হোৱা। এই সময়ৰ যিসকল চহকী, তেওঁলোক ভিকহ হ’ব। আচৰিত কথা। এই খেলখনক কোনেও অলপো নাজানে। গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। কোনোবাতো গৰিৰো হ’ব। এয়া বহুত দূৰদৰ্শী বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। শেষলৈ সকলো সাফাংকাৰ হ’ব আমি কেনেকৈ স্থানান্তৰ (ট্ৰান্সফাৰ) হওঁ। তোমালোকে নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়া। এতিয়া সংগমত আছে। পঢ়ি উত্তীৰ্ণ হ’লে তেতিয়া দৈৱী কুললৈ যাব। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ কুলত আছে। এই কথাবোৰ কোনেও বুজিব নোৱাৰে। ভগৱানে পঢ়ায়, অলপো কাৰো বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। নিৰাকাৰ ভগৱান নিশ্চয় আহিব নহয় জানো। এই নাটকখন বৰ আশ্চৰ্যজনকভাৱে ৰচি থোৱা আছে, সেয়া তোমালোকে জানা আৰু ভূমিকা পালন কৰি আছে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰৰ ওপৰতো বুজাব লাগে – ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা। বিনাশতো স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে (অটোমেটিকেলি) হ’বই। কেৱল নাম ৰাখি দিছে। এয়াও নাটক ৰচি থোৱা আছে। মুখ্য কথা হ’ল – নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মামৰ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব। স্কুলত যিমান ভালদৰে পঢ়িবা, বহুত আমদানি হ’ব। তোমালোকে 21 জন্মৰ বাবে স্বাস্থ্য সম্পত্তি (হেল্থ ৱেল্থ) লাভ কৰা, কম কথা জানো! ইয়াত যদিও সম্পত্তি আছে কিন্তু সময় নাই যে পুত্ৰ-নাতিয়ে ভোগ কৰিব পাৰিব। পিতাই (ব্ৰহ্মাই) সকলো সেৱাত লগাই দিলে তেন্তে কিমান জমা হৈ গ’ল। সকলোৰে জানো জমা হয়। ইমান লাখপতি আছে, পইচা কামত নাহিব। পিতাই নল’বই যে পাছত দিবলগীয়া হ’ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) বন্ধন খণ্ডিত কৰাৰ বাবে যুক্তি ৰচিব (উপায় উলিয়াব) লাগে। অন্তৰংগ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীতি ৰাখিব লাগে। সকলোকে পিতাৰ বাৰ্তা দি, সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে।

(2) দূৰদৰ্শী বুদ্ধিৰে এই বেহদৰ খেলক বুজিব লাগে। ভিকছ পৰা ৰাজকুমাৰ (বেগৰ টু প্ৰিন্স) হোৱাৰ পঢ়াৰ প্ৰতি পূৰা ধ্যান দিব লাগে। স্মৃতিত থকাৰ সঁচা খতিয়ান (চাৰ্ট) ৰাখিব লাগে।

বৰদান: সত্যতাৰ আধাৰত এজন পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা, নিৰ্ভয় কৰ্তৃৱশালী (অথ'ৰিটি) স্বৰূপ হোৱা

সত্যতাই প্ৰত্যক্ষতাৰ আধাৰ। পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ বাবে নিৰ্ভয় আৰু কৰ্তৃৱশালী স্বৰূপ হৈ কোৱা, সংকোচেৰে নহয়। যেতিয়া অনেক মত দিওঁতাসকলে কেৱল এটা কথা মানি ল'ব যে আমাৰ সকলোৰে পিতা এজন আৰু তেৱেঁই এতিয়া কাৰ্য কৰি আছে, আমি সকলোৱে এজনৰ সন্তান এক হওঁ আৰু এই এজনে যথার্থ হয়... তেতিয়া বিজয়ৰ পতাকা উৰুওৱা হ'ব। এইটো সংকল্পৰে মুক্তিধামলৈ যাবা আকৌ যেতিয়া নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিবা তেতিয়া প্ৰথমে এইটো সংস্কাৰেই জাগ্ৰত (ইমৰ্জ) হ'ব যে ভগৱান এজন (গড্ ইজ ৱান)। এয়াই স্বৰ্ণিম যুগৰ (গ'ল্ডেন এজৰ) স্মৃতি।

শ্লোগান: সহ্য কৰাটোৱে হ'ল নিজৰ শক্তি ৰূপক প্ৰত্যক্ষ কৰা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!